

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zast. JUDr. Jaroslavem Skoupým, advokátem se sídlem v Rakovníku, Havlíčkova 584, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: 1) Ing. M.B., 2) J. S., zast. Ing. M. B., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 10. 2005, č. j. 30 Ca 302/2002 – 107,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále také jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností napadla shora uvedený pravomocný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2002, č. j. ŽP/2137/02, a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Ve správním řízení nebyl žalobkyni udělen souhlas s dělením lesního pozemku č. 220/1 v katastrálním území Čilá.

Stěžovatelka napadla rozsudek v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvod kasační stížnosti vymezila podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť nesouhlasila s právním názorem, z něhož krajský soud při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel, a podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.,

neboť podle jejího názoru krajský soud nezohlednil vady řízení u správních orgánů, a ustanovení o řízení před správním orgánem byla porušena takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Konkrétně uvedla, že v dané věci se jednalo o rozhodnutí podle ust. § 12 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“). Zásadní otázkou při dokazování, které muselo být vedeno podle zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak bylo, zda dělením pozemku nevzniknou pozemky nevhodného tvaru nebo velikosti, neumožňující řádné hospodaření v lese. Jako důkazní prostředek měl správní orgán k dispozici stanovisko odborného lesního hospodáře, podle něhož takové překážky dány nejsou, přičemž se jedná o odborné vyjádření k odborné otázce. Pokud měl správní orgán pochybnosti o tomto stanovisku, měl odborného lesního hospodáře požádat o jeho doplnění, nebo si měl vyžádat znalecký posudek. Stěžovatelka namítá, že úsudek o této odborné otázce si nemohl učinit správní orgán sám.

Dále uvedla, že až při jednání krajského soudu se dozvěděla, že v rámci dokazování bylo provedeno dne 30. 9. 2002 místní šetření, o jehož konání nebyla vyrozuměna, neboť podle jejího názoru šlo o ohledání podle ust. § 38 odst. 3 správního řádu, v čemž spatřuje porušení svých procesních práv.

Rovněž stěžovatelka napadla skutkové zjištění správního orgánu, že pozemky parc. č. 220/5 a č. 220/6, na nichž od počátku 70. let stojí dvě rekreační chaty, jsou pozemky lesní, což však neodpovídá důkazům provedeným ve správním řízení, neboť v tomto řízení stěžovatelka předložila správní rozhodnutí o vynětí těchto pozemků z lesního pozemkového fondu. Podle jejího názoru tato procesní pochybení krajský soud buď bagatelizoval, nebo se s nimi nevypořádal.

Stěžovatelka pak nesouhlasila ani s právním závěrem krajského soudu týkajícím se aplikace ust. § 12 odst. 3 lesního zákona, neboť by vylučovalo jakékoliv dělení lesních pozemků za jakýmkoliv účelem, a bránilo by dělení pozemků v těch případech, kdy by na oddělených částech měla být prováděna jiná činnost, než hospodaření v lese. Tím by nebylo možné oddělení části lesních pozemků, na kterých by měly stát stavby či komunikace. Tak se tomu ale ve skutečnosti neděje, neboť podle jejího názoru správní orgány k takovéto činnosti souhlasí k dělení pozemků vydávají. Při posouzení otázky umožnění řádného hospodaření v lese je možné zkoumat pouze ve vztahu k té části lesního pozemku, kde nadále bude prováděno lesní hospodaření, a nikoliv již ve vztahu k oddělovanému pozemku, na němž takové hospodaření prováděno nebude.

Žalovaný s obsahem kasační stížnosti nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Při rozhodování podle ust. § 12 odst. 3 lesního zákona správní orgán posuzuje, zda při rozdělení lesního pozemku a následném vzniku nového lesního pozemku s výměrou pod 1 hektar může ještě docházet k řádnému hospodaření v lese. Zákon stanoví dva důvody – nevhodný tvar nebo velikost nově vznikajícího pozemku, což jsou neurčité právní pojmy, které vykládá správní orgán při rozhodování, a proto není možné vycházet pouze ze sdělení odborného lesního hospodáře, kterého v tomto správním řízení není ani třeba. Účelem je posouzení, zda lze řádně hospodařit na nově vznikajícím lesním pozemku, nikoliv rozdělovat lesní pozemky tak, aby se na nich mohla uskutečňovat investiční činnost nelesnického charakteru. V případě investičních činností na lesních pozemcích lesní zákon v ust. § 13 – 17 stanovuje příslušné podmínky, podle nichž je nutné postupovat. O něčem takovém však v předmětném správním řízení rozhodováno nebylo. Krajský soud se zabýval ve svém rozhodnutí všemi uplatněnými žalobními body, v jejichž rámci nebylo napadáno

porušení předpisů o správním řízení. Žalobou nebyla napadána skutečnost, že správní orgán provedl místní šetření a ne místní ohledání podle ust. § 38 správního řádu. Tvzení stěžovatelky, že se o tomto postupu dozvěděla až u jednání u krajského soudu, není pravdivé, neboť stěžovatelka měla právo nahlížet do správního spisu v průběhu správního řízení, a skutečnosti popsané v záznamu z šetření na místě samém byly známe z předchozího dokazování a z žádosti stěžovatelky o udělení souhlasu ze dne 15. 6. 2002. Žalovaný má za to, že provedené dokazování bylo dostatečné, přičemž v ust. § 38 správního řádu není stanovena obligatorní povinnost provádět vždy místní ohledání, což stěžovatelka ve správním řízení ani nežádala. Tvzení stěžovatelky, že pozemky č. 220/5 a č. 220/6 v katastrálním území Čilá, na nichž stojí chaty, jsou pozemky lesními, je pro posouzení věci bezvýznamné, neboť podstatné pro udělení souhlasu je to, že uvedené pozemky jsou zastavěné a to ovlivňuje možnost lesního hospodaření v bezprostředním okolí, nehledě ke skutečnosti, že v katastru nemovitostí jsou vedeny jako pozemky lesní.

Osoby zúčastněné na řízení se k podané kasační stížnosti nevyjádřily.

Krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem žalobu proti správnímu rozhodnutí zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení (rozsudek ze dne 6. 10. 2005, č. j. 30 Ca 302/2002 - 107). V odůvodnění mj. uvedl, že při posouzení naplnění podmínek pro udělení souhlasu podle ust. § 12 odst. 3 lesního zákona žalobkyně v žalobě namítala, že jsou nesprávné úvahy žalovaného o možnosti hospodaření na pozemku z důvodu, že pozemek není extrémně malý a lze ho obhospodařovat. Žalovaný však oporu pro výrok rozhodnutí podle tohoto ustanovení má, neboť v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí uvedl, že plocha 900 m² s počtem deseti stromů v těsné blízkosti dvou chat neumožní ani řádnou obnovu porostu, ani jeho výchovu, přičemž tento lesní pozemek je lesem hospodářským, v němž převažují funkce produkční nad funkcemi mimoprodukčními. Na navrhované části pozemku nebude možné tohoto cíle dosáhnout, neboť 58 m² z této plochy je zastavěno, což s sebou nese nezbytné omezení lesnického hospodaření v blízkosti staveb. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že tyto skutečnosti nejsou žalobkyní nijak zpochybněny. Správní orgán neurčitý právní pojem v ust. § 12 odst. 3 lesního zákona „pozemek nevhodné velikosti“ vyložil a dále se zabýval, zda jsou splněny další zákonné podmínky. Žalobkyně tato skutková zjištění v žalobě nijak nezpochybnila, a proto v tomto směru nemůže být její žaloba důvodná. Ohledně hodnocení stanoviska odborného lesního hospodáře krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že správní orgán je odborně vybaven a oprávněn k řešení dané otázky, zda v případě oddělení pozemku, při které výměra jednoho dílu klesne pod 1 hektar, dělením vzniknou či nevzniknou pozemky nevhodného tvaru nebo velikosti neumožňující řádné hospodaření v lese. Odborný lesní hospodář takový souhlas nedává, a takové jeho vyjádření není ani nutným podkladem pro správní rozhodnutí. Správní orgány tak s tímto vyjádřením odborného lesního hospodáře nakládaly a zdůvodnily, proč k němu nepřihlédly. Ohledně existence chat na pozemcích parc. č. 220/5 a č. 220/6 je irelevantní, zda jsou povolené či nikoliv, ale jejich existence je významná pouze pro posouzení otázky, zda jejich přítomnost má vliv na hospodaření na části pozemku, která je navrhována k oddělení.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), když neshledal skutečnosti, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.), posoudil důvodnost podané kasační stížnosti takto.

Podle ust. § 12 odst. 3 lesního zákona, ve znění rozhodném, dělení lesních pozemků, při kterém výměra jednoho dílu klesne pod 1 ha, vyžaduje souhlas orgánu státní správy lesů.

Orgán státní správy lesů souhlas nevydává, jestliže by dělením vznikly pozemky nevhodného tvaru nebo velikosti, neumožňující řádné hospodaření v lese.

Podle ust. § 34 odst. 1 správního řádu, ve znění rozhodném, k dokazování je možné použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy.

Podle ust. § 38 odst. 3 správního řádu, k místnímu ohledání přizve správní orgán účastníka řízení a toho, kdo je oprávněn předmětem ohledání nakládat.

Stěžovatelka v první části kasační stížnosti vymezila své stížní body, jimiž napadala procesní postup správních orgánů při zjišťování skutkového stavu a hodnocení dokazování. Nejprve uvedla, že správní orgán měl k dispozici vyjádření odborného lesního hospodáře, z něhož měl vycházet, nebo případně ustanovit znalce ke zodpovězení odborné otázky (ust. § 36 správního řádu). Na tento stížní bod již reagoval krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž s tímto právním hodnocením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje, neboť je v souladu se zákonem. V dané věci správní orgán vykládá neurčitý právní pojem „nevhodný tvar či velikost“ nově vznikajícího pozemku (ust. § 12 odst. 3 lesního zákona), a tento výklad zákonného pojmu může učinit pouze správní orgán, neboť je to správní orgán, kdo v dané věci rozhoduje, nikoliv znalec či odborný lesní hospodář. Pokud zákon dává správnímu orgánu pravomoc při rozhodování vykládat neurčitý právní pojem, musí jej správní orgán logicky a konkrétně interpretovat a aplikovat, jak se v dané věci stalo. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozsudku, správní orgány ke stanovisku odborného lesního hospodáře přihlédly a hodnotily jej.

Dále stěžovatelka uváděla, že nebyla přizvána k ohledání podle ust. § 38 odst. 3 správního řádu, které se konalo dne 30. 9. 2002, a že se o této skutečnosti dozvěděla až při jednání krajského soudu. Tuto část kasační stížnosti musí Nejvyšší správní soud odmítnout, neboť se jedná o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka tuto námitku beze vší pochybnosti uplatnit v žalobním řízení před krajským soudem mohla. Její tvrzení v kasační stížnosti, že se o této skutečnosti nedozvěděla z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je v rozporu s tímto odůvodněním (konkrétně je tato skutečnost zmíněna na straně druhé, čtvrtý odstavec napadeného správního rozhodnutí). Navíc stěžovatelka mohla v průběhu správního řízení nahlédnout do spisu a tuto skutečnost zjistit.

Dále stěžovatelka uvedla, že se krajský soud nezabýval či „bagatelizoval“ skutečnosti ohledně charakteru pozemků parc. č. 220/5 a č. 220/6. Tento stížní bod je naprosto nedůvodný, neboť krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku velmi podrobně a kvalitně odůvodnil svůj právní závěr, na který může Nejvyšší správní soud pouze odkázat. Konkrétně v odůvodnění uvedl, že je irelevantní, zda jsou tyto chaty povolené či nikoliv, neboť správní orgán se jejich existencí zabýval jen ve vztahu, zda jejich přítomnost má vliv na hospodaření pozemku, který byl navrhován k oddělení. S tímto právním názorem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a pouze připomíná, že v daném správním řízení nebylo rozhodováno o odnětí pozemků plnění funkcí lesa (ust. § 15 a násl. lesního zákona), ale pouze souhlas při dělení pozemků podle ust. § 12 odst. 3 lesního zákona. Pokud krajský soud v odůvodnění výslovně neuvedl, že tyto pozemky byly vyňaty z „lesního pozemkového fondu“, pak taková skutečnost nemá absolutně žádný vliv na zákonnost či nezákonnost rozhodnutí, neboť pro posouzení podmínek pro udělení souhlasu podle ust. § 12 odst. 3 lesního zákona je naprosto bez právního významu.

V poslední části kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí s právním názorem krajského soudu ohledně aplikace ust. § 12 odst. 3 lesního zákona v „obecné rovině“, neboť by podle jejího názoru tento právní názor znamenal vyloučení jakéhokoliv dělení lesních pozemků za jakýmkoliv účelem. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, který je uveden v odůvodnění napadeného rozsudku. Zmíněné ustanovení lesního zákona žádné dělení pozemků nevylučuje, pouze stanoví, že pokud by u dělení lesních pozemků jeho výměra poklesla pod 1 hektar, nelze vydat souhlas tehdy, pokud by dělením vznikly pozemky nevhodného tvaru či velikosti, neumožňující řádné hospodaření v lese. Nejvyšší správní soud znovu uvádí, jak to již učinil výše, že v daném případě se nejednalo ve správním řízení o odnětí pozemků plnění funkcí lesa podle ust. § 15 a násl. lesního zákona, ale jen o dělení lesních pozemků (tedy charakter takového pozemku nadále zůstává jako lesní). Takové rozdělení na „lesní charakter“ těchto pozemků tak vůbec nemá vliv, neboť i po oddělení se stále bude jednat o lesní pozemky. Proto lesní zákon při takovém rozhodování musí vycházet z toho, že i takový oddělení pozemek musí umožňovat řádné hospodaření v lese. Lesní hospodaření tedy musí nadále probíhat na všech pozemcích (tedy těch, z nichž byl pozemek oddělen i pozemek oddělení), neboť tímto správním rozhodnutím se charakter pozemku jako pozemku určeného k plnění funkcí lesa nemění.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., kdy by k jejich náhradě měl právo ve věci úspěšný žalovaný, tomu však tyto náklady nevznikly.

O nákladech řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., neboť těmto osobám soud žádnou povinnost neukládal, a žádné náklady řízení jim tak nemohly vzniknout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. září 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu